

Hồi Thứ Chín Mười Bốn

NGƯỜI CÒN SAO ĐÃ LÀM MA KHÓC NGƯỜI

Người áo đen nói xong trở tay về phía dãy nhà phía tây nói tiếp:

– Trong đó có tám phòng bỏ trống, các vị lựa lấy mấy phòng mà ẩn thân. Nơi đây hằng ngày có bọn thị vệ trong vương phủ đến tra xét ba lần: Sáng, trưa và chiều. Sau canh hai ngày mai tôi lại đến đây để đón các vị. Tôi sẽ vỗ tay hai tiếng để ra hiệu. Nếu không nghe thấy tiếng vỗ tay thì chớ mở cửa trông ra ngoài.

Tả đồng Trương Phương đột nhiên tiến lại gần một bước hỏi:

– Đại gia có thể mở mặt ra được không?

Người áo đen cười lạt đáp:

– Bây giờ chưa phải là lúc nên thấy mặt ta. Rồi đây tự nhiên ta sẽ mở mặt ra để các vị biết rõ.

Ngừng một lát lại giục:

– Đội tuần tra buổi sáng sắp đến rồi đó. Các vị vào đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nghe lời nói cùng cách cử động của người áo đen, trong bụng rất nghi ngờ, nhưng thấy y dẫn đường rất đúng, chàng do dự chẳng biết có nên tiến vào nhà không?

Bỗng thấy người áo đen cười lạt nói:

– Nếu các người không tin lời ta thì không còn cách nào tránh được con mắt tuần tra của đội thị vệ, chẳng những hỏng cả việc lớn mà còn nguy đến tính mạng nữa cũng chưa biết chừng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Được rồi! Xin đại gia hãy dừng chân một chút, để tại hạ vào xem sao rồi ra sẽ nói chuyện.

Dứt lời chàng trở gót đi thẳng vào trong dãy nhà nhỏ. Người áo đen dường như đã biết Thượng Quan Kỳ sợ mình trốn chạy, mượn cớ vào trong nhà xem, nhưng đã có mật lệnh cho những người đi theo trông coi cử động của mình. Vạn nhất trong nhà gỗ này có mai phục sẵn ám khí thì những người đứng đây lập tức ra tay. Người áo đen nghĩ vậy liền cười lạt đứng yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ đến trước cửa nhà gỗ, thò tay ra đẩy cửa sổ, ngó đầu vào coi căn nhà này rất nhỏ hẹp, chỉ có một người vào cũng không thể còn thừa đất để mà hoạt động.

Thượng Quan Kỳ đứng coi một lúc, trong lòng lại càng ngờ vực nghĩ thầm:

“Những căn nhà gỗ này cũng chẳng có gì khác lạ, chỉ một người có võ công bình thường cũng đủ dùng chưởng lực phá tan. Thế mà người áo đen bảo trong này rất nhiều. Không hiểu tại sao bọn người bị cầm tù này, cam lòng bó tay chịu chết? Vì lẽ gì họ không chịu phá những căn nhà này để trốn ra?”.

Bỗng thấy người áo đen hỏi:

– Đại gia xem xong chưa, ta đi đây!

Thượng Quan Kỳ quay lại khẽ bảo Tả đồng cùng Tích Một đại sư:

– Căn nhà gỗ này có thể dung thân được đây.

Trương Phương nói:

– Thượng Quan huynh xem trong nhà có người mai phục không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Không thấy! Dù có họ nấp dưới gian nhà gỗ này.

Trương Phương nói:

– Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Chúng ta cứ vào để ngồi tạm một đêm rồi sẽ bàn.

Thượng Quan Kỳ dặn mọi người cách liên lạc rồi nhất tề đi vào nhà gỗ. Người áo đen cũng bỏ đi không thấy tông tích đâu nữa.

Bốn người vào chọn bốn gian gần nhau trong dãy nhà, mở cửa chuồn vào trong.

Trong rừng đã vang lên những bước chân nặng trĩu dường như có nhiều người đi tới.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Mau đóng hết cửa lại, đừng để lộ hình tích.

Bọn Tả Hữu Nhị đồng và Tích Mộc đại sư làm theo.

Bọn Thượng Quan Kỳ công lực đều thâm hậu, tuy không thò đầu nhìn ra nhưng tai rất thính, phân biệt rõ ràng tiếng bước chân của những người đi tới, biết rằng bọn này đã đến gần dãy nhà gỗ. Chân bước nhón nhịp, tựa hồ rất đông.

Thượng Quan Kỳ mấy ngày liền đã trông rõ thực lực của Cỗ Long Vương rất là hùng hậu. Cỗ Long Vương dùng thuốc độc đã kiềm chế bọn thuộc hạ, cố nhiên khiến cho bọn này phải hết sức liều chết cho mình. Nhưng những người bị thuốc kiềm chế đã mất hết trí tuệ, chỉ cần biết dùng cách liên lạc của họ thì chẳng những trà trộn vào phủ Cỗ Long Vương rất dễ, mà nếu biết vận dụng khéo léo thì lại còn có thể mượn sức của địch để thắng lại địch.

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng nói ồm ồm:

– Vương gia đã cho người chạy ngựa truyền chỉ dụ ra các nơi phải tuần tra cẩn thận, có thể có địch nhân trà trộn vào Vương phủ. Vậy chúng ta phải đành phí

công một lúc, đem tù nhân trong dãy nhà gỗ ra kiểm tra lại một lượt, các bạn nghĩ thế nào?

Thượng Quan Kỳ nghe nói giật mình nghĩ thầm: “Thật là hồng bút! Nếu bọn chúng tra nghiêm thì thế nào bọn ta cũng bại lộ hình tích, mình phải nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn. Nếu mà bại lộ thì lập tức phải hạ độc thủ giết cho kỳ hết không để mống nào sống sót”.

Lại nghe thấy một thanh âm trầm trầm đáp lại:

– Không cần, chỗ giam tù nhân này, chẳng lẽ còn có địch nhân trà trộn vào được? Làm như vậy tốn công vô ích.

Rồi không thấy giọng nói ồm ồm lên tiếng nữa, chắc y cũng đồng ý với bạn.

Thượng Quan Kỳ đã hơi yên tâm. Chàng nhìn kỹ lại thì căn nhà gỗ chỉ đủ chỗ một người nằm. Chàng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm: “Thường thường người ta giam tù trong nhà đá hay trong cũi sắt sao Cổn Long Vương lại dùng nhà gỗ để giam người? Nếu là hạng tù thường thì còn được, song cầm tù những hạng võ nghệ cao cường thì có khác nào thả hổ về rừng vì họ có thể phá nhà trốn thoát dễ như bỡn”. Nhưng chàng lại nghĩ: “Cổn Long Vương là tay gian hùng, thâm hiểm lẽ nào không nghĩ đến điểm này. Hay trong những căn nhà nhỏ hẹp mỏng mảnh này, y đã đặt cơ quan gì chăng?”. Chàng thò tay ra sờ soạng thì chỉ thấy bốn mặt vách ván, không có chi kỳ lạ thì lại càng lấy làm quái lạ. Thượng Quan Kỳ nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi không giấu nổi tính hiếu kỳ, nhòm qua cái cửa nhỏ trên vách ra ngoài. Bỗng thấy Tả đồng Trương Phương cũng đang lách ván hở ra vài tấc để nhìn ra. Bất giác chàng lẩm bẩm: “Nếu mình cũng ra ngoài dòm ngó thì không có cách nào quản thúc Nhị Đồng”. Chàng toan đóng cửa gỗ lại thì đột nhiên căn nhà liền bên Tả đồng cánh cửa gỗ mở ra để lộ cái đầu tóc dài bỏ xõa xuống.

Cái đầu quái gở này mày râu đều bạc cả, bỗng nhiên thụt vào. Thượng Quan Kỳ khiếp hãi vô cùng, suýt nữa buột miệng kêu lên hai tiếng “Sư phụ!”. Chàng từ từ đóng cửa lại, trong lòng rất là xao xuyến, chàng nghĩ thầm: “Kể về võ công thì người quyết nhiên không đến nỗi bị bọn thuộc hạ Cổn Long Vương bắt sống giam hãm vào đây. Hay là chính người muốn trà trộn vào rồi ẩn mình trong này cũng như bọn mình”?

Chàng nghĩ quanh nghi quẩn cũng không đoán ra tại sao sư phụ lại ở trong nhà gỗ này. Chàng cảm thấy rất đổi bồn chồn, những muốn chạy đến ngay xem cho hả đã. Nhưng chàng lại nghĩ đến trách nhiệm nặng nề cố gắng gượng nhẫn nại. Vì nếu cánh mình phá hoại luật lệ thì còn quản cố Tả Hữu Nhị Đồng và Tích Mộc đại sư sao được.

Thượng Quan Kỳ chuyển này đến Cổn Long Vương phủ vẫn yên chí là mình khó lòng thoát chết. Chàng chuẩn bị một công việc lớn lao là phá hoại khu mật thất chứa chất độc mà y dùng để kiểm chế cho bọn thuộc hạ thì dù chàng có chết cũng cam lòng. Thượng Quan Kỳ cố giữ bình tĩnh nhưng có nhiều điều kích động tâm

thần. Đối với một vị sư phụ võ công tuyệt thế đã truyền nghề cho mình thì làm sao lại xuất hiện ở nơi đây? Thực là một sự bất ngờ, không bao giờ chàng nghĩ tới. Chàng đã cố nhẫn nại đến cùng cực không sao dẫn lòng được, lại từ từ mở hé cửa gã nhìn ra.

Bỗng thấy căn nhà gỗ đối diện với phòng Trương Phương lại có một cánh tay từ từ thò ra. Thượng Quan Kỳ run lên thì căn nhà có cánh tay thò ra này lại không phải là căn nhà của sư phụ mình, rõ ràng những nhân vật bị cầm tù ở đây có khá nhiều người hoạt động như mình.

Cánh tay thò ra mỗi lúc một dài thêm, sau thò ra đến một căn nhà bên làm cho rung động. Chàng nhìn kỹ gian bị rung động chính là căn nhà có cái đầu quái dị, râu mày bạc phơ thò ra vừa rồi.

Chớp mắt từ trong căn nhà bị rung động cũng có một cánh tay thò ra. Rồi hai bàn tay nắm lấy nhau. Thượng Quan Kỳ tự hỏi: “Hai tay kia duỗi ra phải chăng là để truyền nội công trị nội thương? Chẳng lẽ một trong hai người này đã bị thương hay sao? Giả như hai người bị cầm tù còn vận công trị thương cho nhau được, chắc là phải tai thính mắt sáng và khi mình cùng Tả Hữu Nhị Đồng chuồn vào đây tất bị họ nghe thấy rồi”.

Chàng đang suy nghĩ, bỗng có tiếng bước chân vọng lại. Hai tay thò ra vội rút về. Thượng Quan Kỳ cũng giật mình vội kéo kín khe cửa sổ lại. Từng bước chân mỗi lúc một gần, dường như đứng ngay trước cửa phòng mình.

Nghe tiếng bước chân dừng lại thì tựa hồ như người đứng trước gian nhà gỗ không nhúc nhích. Chàng nín thở đứng tựa vào vách ván, tay phải nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn, ngấm ngấm chuẩn bị.

Chàng nghe dường như người mới đến có ý định rình mình, gã vẫn đứng yên ở trước phòng, không lên tiếng mà cũng không cử động.

Thượng Quan Kỳ dán tai vào vách ván nghe hồi lâu tuyệt không thấy một tiếng động nào, trong dạ vừa bồn chồn vừa lấy làm kinh dị, toan lại hé cửa ra coi xem người đứng trước cửa phòng là ai? Nhưng chàng cố nhẫn nại. Sau không nhìn được nữa chàng hé mở cửa trông ra ngoài.

Lúc này vầng thái dương đã lên cao. Cửa vừa hé mở, ánh dương quang đã lọt vào. Bị ánh mặt trời lóa mắt, giả ti có người tập kích đột ngột, tất chàng phải bị thương.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có hai tiếng vỗ tay. Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra tự hỏi:

– Phải chăng đây là ám hiệu của người áo đen? Nhưng sao lại đến sớm thế?

Chàng còn đang do dự thì có người đã mở cửa nhảy ra.

Giữa lúc ấy, Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư cũng mở cửa nhảy ra. Dường như họ bị giam trong căn nhà tối tăm này đang buồn bực quá chừng nhìn

được, nên vừa nghe tiếng vỗ tay đã nhảy ra liền.

Thượng Quan Kỳ định ninh có người đứng trước phòng mình, song vừa nhảy ra ngoài nhìn xem thì thẳng thấy tông tích đầu cả. Chàng lẩm bẩm:

– Lạ thật! Có lẽ người này đến đây tìm mình, trước còn dừng chân ở trước cửa phòng, sau dùng khinh công thượng thặng, chuồn đi lúc nào không hay.

Bất thành linh có thanh âm lạnh lẽo lên tiếng:

– Trong nhà gỗ này không thể ở luôn quá mười hai giờ chỉ lưu lại thêm một khắc là thêm một phần nguy hiểm. Đến chiều trước khi mặt trời lặn trở đi đại khái không có ai đến tra xét nữa, thì các vị ra bên ngoài hoạt động một chút. Hay hơn hết là mượn cơ hội đó ẩn vào rừng trúc vận khí đan điền. Không chừng tối nay sẽ xảy ra một cuộc đại chiến.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra thấy một người toàn thân áo đen đeo mặt nạ đứng trước cửa rừng trúc. Gã nói dứt lời, trở gót đi ngay không để cho Thượng Quan Kỳ chất vấn nữa.

Tả đồng Trương Phương khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Tại hạ hãm mình trong này chỉ thấy hơi buồn một chút. Ngoài ra không có gì khó chịu.

Tích Mộc đại sư lắc đầu nói:

– Không phải thế! Bàn tăng cảm thấy trong nhà này có một luồng hơi lạnh xông vào phế phủ khiến cho người có cảm giác khác lạ.

Hữu đồng Lý Tân gật đầu nói:

– Quả vậy! Tại hạ cũng thấy thế.

Trương Phương nói:

– Chúng ta kiếm một người trong dãy nhà này để hỏi xem để giải quyết nghi vấn này.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rung động, đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư đều cho là chàng đi tìm người, không ngờ chàng đi lại phía sau căn nhà gỗ trước mặt quỳ hai chân xuống, nhìn vào căn nhà lạy ba lạy rồi giơ tay lên khẽ bật hai ngón vào vách ván. Cử động của chàng khiến Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư rất lấy làm kỳ không tự chủ được nữa, cất bước đi tới. Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm dùng phép Truyền âm Nhập Mật gọi lên hai tiếng.

– Sư phụ! Sư phụ!

Nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, chàng lại đưa tay lên gõ vách ván hai tiếng cũng chẳng thấy gì. Chàng nhìn kỹ lại thì đúng là gian nhà có đầu quái nhân thò ra lúc ban đêm.

Tả đồng Trương Phương nói:

– Thượng Quan huynh có biết trong nhà này cầm tù gì không? Thượng Quan Kỳ nghĩ đến sự phụ mình tính cách lạnh nhạt kín đáo, nếu cứ mở cửa thì tiết lộ chân tướng, biết đâu người chẳng bực mình. Chàng liền dừng lại đáp:

– Tại hạ không biết...

Nói ra một câu hồ đồ, Thượng Quan Kỳ cảm thấy ngượng ngùng, rồi không nói thêm gì nữa.

Tích Mộc đại sư cười nói:

– Thượng Quan thí chủ có chỗ khổ tâm không nói ra được, chúng ta chẳng nên hỏi vặn làm gì. Hiện giờ có một việc rất trọng đại, chúng ta bàn xem.

Thượng Quan Kỳ như trút được gánh nặng, vội vàng hỏi:

– Việc chi vậy? Tại hạ xin đại sư cho lời cao kiến.

Tích Mộc đại sư nói:

– Về người áo đen tấn công chúng ta các vị có thấy y có chỗ nào khác người thường chưa?

Tả đồng Trương Phương nói:

– Tại hạ cũng cảm thấy điều này.

Tích Mộc đại sư nói:

– Trương thí chủ thử nói trước coi. Nếu còn chỗ nào sơ hở bần tăng bổ sung.

Trương Phương trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tại hạ nhận thấy hai chân người có tật, lúc đi đứng ngay đơ chẳng khác gì chân người chết cứng.

Tích Mộc đại sư gật đầu nói:

– Đúng rồi!

Trương Phương lại nói:

– Đúng lắm. Hai điểm kỳ dị này đã bộc lộ thì tìm ra chân tướng cũng không khó lắm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải rồi, chắc họ cũng cải trang rồi mới đến gặp bọn ta.

Tích Mộc đại sư nói:

– Cứ theo hình dạng này dự đoán thì y là người lùn làm cho cao lên, vì thế hai chân cứng đơ, cử động ngượng nghịu.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Đúng thế, ý kiến đại sư vừa nêu ra khiến cho tại hạ nhớ lại cái người mà

chúng ta gặp trong tòa cổ miếu đêm trước. Hai người này hao hao giống nhau, chỉ khác ở chỗ thấp cao mà thôi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Y đã cố ý biến tiếng nói để cho diệp thanh âm thì nhất định là người biết chúng ta và cũng vì thế mà chỗ nào y cũng tìm cách che mặt mình.

Thượng Quan Kỳ thấy trong óc nảy ra một tia sáng tự hỏi:

– Phải chăng người ấy đã giả trang?

Nhưng chưa có gì chứng thực, chàng không tiện đưa ra những ý kiến ghê người, chỉ tùm tùm cười nói:

– Bất luận người đó là ai, chúng ta phải vâng theo mệnh lệnh của văn thừa Cùng Gia Bang chúng ta.

Trương Phương nói:

– Dọc đường chưa thấy xảy ra chuyện gì làm lẫn. Vậy chúng ta muốn trà trộn vào phủ Cổ Long Vương tất nhiên phải theo lời y chỉ điểm.

Tích Mộc đại sư ngửa mặt trông chiều trời nói:

– Chúng ta đã đến gần Cổ Long Vương phủ rồi đây. Phải cố giữ chừng để lộ hình tích để đến nỗi hỏng việc và bây giờ phải nghĩ kế ẩn nấp.

Ngừng một lát Tích Mộc lại nói tiếp:

– Căn nhà gỗ này tuy an toàn, nhưng không nên ở lâu đây.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ra phương bắc, phía sau dãy nhà gỗ có chỗ cỏ mọc cao đến thắt lưng, khẽ nói:

– Chúng ta nấp vào trong đám cỏ kia!

Trương Phương vừa chạy đi vừa nói:

– Phải đi cẩn thận đừng giẫm lên hàng cỏ ngoài bờ để dấu vết lại.

Nói xong gã nhảy một cái vào giữa đám cỏ rậm. Bốn người vừa ẩn nấp xong, liếc mắt nhìn bốn gã đại hán lưng cài đơn đao đi qua đó. Phía sau bốn gã đại hán chừng ba thước một người toàn thân mặc áo đỏ, chính là cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Bốn người nằm phục trong đám cỏ không dám thở mạnh. Tích Mộc đại sư cùng Tả Hữu Nhị Đồng, bị đám cỏ che kín trông không rõ những sự biến chuyển bên ngoài, chỉ có chỗ Thượng Quan Kỳ nấp vừa kín mà có thể trông ra ngoài được.

Chàng nhìn kỹ thiếu nữ áo đỏ thì thấy giống cô gái đã thấy đêm hôm trước, có điều quần áo cô lúc này màu sắc hơi khác, vì đêm qua cảnh khuya trông không được rõ lắm. Thượng Quan Kỳ trong lúc nhìn thoáng nên không nhớ mặt.

Bỗng thấy thiếu nữ thở thè tiếng oanh nói:

– Đứng lại!

Bốn gã áo đen đột nhiên trở tay rút thanh đao trên lưng ra, rồi lùi lại phía sau thiếu nữ áo đỏ. Thượng Quan Kỳ hồi hộp trong lòng, nghĩ thầm: “Con tiện tỳ này lại sắp giở trò gì đây? Chẳng lẽ ả trông thấy mình rồi chẳng? Nếu quả như vậy thì phải hạ thủ giết cả năm người mới giữ được kín đáo”.

Chàng ngấm ngấm báo tin cho Tả, Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư...

Bỗng thấy thiếu nữ lom khom cúi xuống tra xét một hố trong tòa nhà gỗ. Đột nhiên nàng mở cửa, thò tay vào trong nhà lôi một người ra hất xuống đất.

Người này gầy quá chỉ còn da bọc xương, hai mắt nhắm nghiền, xem chừng sắp tắt thở đến nơi.

Nhưng lạ thay người vừa bị lôi ra dường như bị thuốc độc bộc phát, cặp mí mắt nháy luôn, tựa hồ muốn lại được trở vào nhà gỗ. Y chỉ còn hơi thở thoi thóp, song Thượng Quan Kỳ thính tai nên nghe rất rõ.

Thiếu nữ áo đỏ chuyển động tấm thân mềm mại, mở cửa một căn nhà gỗ khác rồi lại lôi ra một người gầy yếu tương tự như người trước.

Bốn gã đại hán áo đen đột nhiên đưa tay ra dựng hai người gầy yếu lên. Thiếu nữ áo đỏ đảo cặp mắt sáng loáng nhìn kỹ vào mặt hai người một hồi rồi nói:

– Đúng rồi! Dem chúng đi!

Bốn đại hán áo đen lập tức hai gã thu lấy khí giới, còn hai gã công hai người gầy dết lên đi. Thượng Quan Kỳ thấy bọn họ đi mất hết rồi, trong lòng chàng không khỏi ớn da gà, chàng nghĩ thầm: “Những người bị nhốt trong dãy nhà gỗ này, sao không phá nhà chạy mà còn ở đây nhịn ăn nhịn uống để biến thành thân tàn ma dại. Dù họ có sống sót chẳng nữa, chẳng lẽ họ đã bị Cổ Long Vương đánh thuốc độc giam vào nhà này, rồi thỉnh thoảng lại đưa thuốc đến để kéo dài sự sống cho họ hay sao?”.

Trong lúc thảng thốt, tuy chàng không nghĩ ra tại sao những người bị cầm tù không phá vỡ vách trốn đi, chàng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một thảm trạng nhất trần đời mà mình đã được trông thấy, lẽ nào làm ngơ?

Lòng nhiệt khí bùng bùng bốc lên, chàng đứng phất dậy. Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư không nhìn ra cảnh vật bên ngoài, vừa thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy cũng đồng loạt đứng lên theo.

Trải qua hai ngày cùng nhau chia sẻ nỗi lo âu, Tích Mộc đại sư trước vẫn hần học tức tối Thượng Quan Kỳ, nhưng bây giờ đã mất hết. Lão lại gần chàng hỏi:

– Bọn họ đi cả rồi ư?

Thượng Quan Kỳ ảm ức đáp:

– Chúng đi rồi! Tại hạ phải phá hết dãy nhà gỗ này đi mới được.

Trương Phương giật mình hỏi

– Chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp cộc lốc:

– Chúng tàn nhẫn quá.

Nhưng rồi chàng chàng thuật lại những chuyện vừa được mắt thấy một lượt.

Tích Mộc đại sư thở dài nói:

– Nếu bây giờ Thượng Quan thí chủ phá hết dây nhà tức là đồng thời giết hết cả bọn bị giam cầm tại đây. Bàn tăng nhận ra rằng trong dây nhà gỗ này có thứ chất độc rất kỳ dị. Người bị cầm tù qua một thời gian nhất định là bị khí độc thấm vào người. Rồi họ thà được ở yên đây nhịn đói nhịn khát, chứ không chịu phá nhà để chạy trốn nữa.

Thượng Quan Kỳ tỉnh ngộ nói:

– À phải rồi! Không biết hơi độc gì mà ghê thế?

Tích Mộc đại sư nói:

– Về điểm này, hiện giờ bàn tăng chưa hiểu rõ, không dám đoán càn.

Trương Phương nói:

– Thượng Quan huynh là người nghĩa hiệp gan dạ, lại sẵn lòng từ bi, cứu cho bọn người bị chìm đắm vào nơi khổ ải, cố nhiên là việc nghĩa nên làm. Nhưng hiện giờ thực chúng ta chưa nên rút dây động rừng. Những người bị cầm tù chắc đã lâu ngày dù có chậm một vài hôm nữa, tưởng cũng chẳng sao.

Thượng Quan Kỳ nhân một lúc điên tiết lên, quên tính bề lợi hại. Nhưng vừa nghe Trương Phương khuyên can, chàng gật đầu đáp:

– Nếu không nhẫn nại được trong những điều nhỏ mọn thì hỏng cả kế hoạch lớn lao. Các vị hãy tạm ẩn mình nơi đây, để tại hạ đi coi cho biết rõ tình hình những người bị cầm tù trong dây nhà gỗ này.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Vạn nhất có xảy ra điều gì, các vị chớ nên lộ diện, đề phòng bọn mình bị khám phá hành tung.

Nói xong chàng rảo bước đi về phía trước.

Chàng nhớ lại cử động của thiếu nữ áo đỏ vừa đến đây mở cửa. Khi đi gần đến nơi, chàng cũng cúi lom khom để ý nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên ngưỡng cửa có khắc năm chữ rất nhỏ: “Giang Hán Mẫn Ngọc Tường”.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ lại ngày cải trang trà trộn vào Mẫn phủ, không ngờ cái đám ma ngày đó làm xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối mà nay hiện Mẫn lão gia còn sống trên thế gian và bị nhốt tại đây.

Chàng cảm thấy trong tòa nhà gỗ bay ra một thứ mùi vị rất kỳ dị. Chàng cũng bị mùi vị này quyến rũ muốn chạy vào nhà thì không khỏi kinh hãi, vội nhảy lùi lại để tránh xa khí vị này.

Thượng Quan Kỳ vừa lùi lại, đột nhiên người áo đen cao lênh khênh mà gầy khẳng gầy kheo xuất hiện. Người áo đen nhìn Thượng Quan Kỳ vẫy tay, ngưng thần thản nhiên không nhúc nhích. Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Ta thử lại coi xem lão này là nhân vật như thế nào?”. Chàng nhắm kỹ chỗ người áo đen đứng, thì Tả Hữu Nhị Đồng và Tích Mộc đại sư không trông rõ, tất không bị họ đến quấy nhiễu. Nghĩ vậy, chàng vận chân khí, móc lưỡi đao Kinh Hồn trong bọc ra rồi nhảy tới, còn cách người áo đen chừng bốn năm thước thì dừng lại, có tiếng hỏi:

– Đại gia là ai?

Người áo đen tựa hồ như không ngờ chàng hỏi câu này, bất giác khẽ rùng mình, song lạnh lùng đáp ngay:

– Bây giờ chưa phải là lúc ta nên bộc lộ chân tướng.

Thượng Quan Kỳ đã quyết định muốn vén màn bí mật trong con người lão, nên chàng đã chuẩn bị Cầm nả Thủ Pháp chụp cổ tay lão.

Người áo đen không phòng bị chi hết, suýt nữa bị Thượng Quan Kỳ nắm được nhưng lão xoay tay một cái đưa hai đầu ngón tay điểm huyết trên cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Lão ra chiêu rất mau lẹ và biến ảo dị thường, chẳng những giải được cái nguy cho mình mà còn bức bách đối phương phải lùi lại hai bước.

Nhưng cũng vì chiêu này mà Thượng Quan Kỳ đã khám phá ra điều bí mật của đối phương, chàng thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng như tuyết thì biết ngay là tay một cô gái. Chàng vội chắp tay hỏi:

– Cô nương phải chăng là văn thừa Liên?

Người áo đen bị tiết lộ chân tướng, không giấu giếm nữa tùm tùm cười đáp:

– Người đoán đúng rồi! Nhưng hiện giờ ta chưa thể lộ chân tướng được. Vậy người đừng tiết lộ cho Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư hay.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại hạ xin tuân lệnh, song chưa hiểu bao giờ chúng ta mới trà trộn vào Cồn Long Vương phủ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Bây giờ ta nói cho người hay: Khi các người ra khỏi bụi cỏ rậm giữa khoảng từ năm đến bảy trượng thì thay bốn bộ quần áo cũ ra, ta đã sắp sẵn những bộ đồ cần dùng để đó. Vậy người lại bảo họ thay áo đi rồi ra khỏi rừng trúc, mà phải nhớ lúc trà trộn vào Cồn Long Vương phủ phải giữ cực kỳ bình tĩnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ nhớ cả rồi.

Liên Tuyết Kiều giục:

– Đi thay áo lụa lên, ta coi chừng cho các người đây!

Thượng Quan Kỳ vâng lời trở gót đi ngay lại dẫn Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư ra khỏi chỗ bãi cỏ chừng bảy trượng, quả nhiên thấy bốn bộ áo bỏ đó. Liên Tuyết Kiều chuẩn bị rất chu đáo, bốn bộ áo đã để riêng ra. Tích Mộc đại sư còn được thêm một cái khăn trùm đầu sắc đen...

Bốn người đổi áo xong, lập tức ra khỏi rừng trúc, từ từ đi về phía Cồn Long Vương phủ. Lúc này mọi người đã giả trang làm thị vệ coi giữ Vương phủ. Dọc đường tuy gặp rất nhiều đại hán áo đen giắt đơn đao nhưng chẳng những họ không hỏi han gì, mà vừa thấy ở đằng xa đã thi lễ rồi tránh sang bên để nhường lối đi.

Tả đồng Trương Phương khẽ hỏi:

– Thượng Quan huynh kiếm đâu ra bốn bộ áo dường như địa vị khá cao vậy?

Thượng Quan Kỳ không trả lời vào câu hỏi Trương Phương, chàng nêu ra một vấn đề:

– Sau khi chúng ta tiến vào nội phủ rồi, nếu xảy ra chuyện không tụ hợp với nhau một chỗ được, thì làm thế nào?

Tích Mộc đại sư nói:

– Trước khi bọn ta vào đó phải nhớ lấy ám hiệu để liên lạc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ cũng nghĩ vậy, có điều chúng ta phải tự đặt ra, không nên dùng ám hiệu của phái Thiếu Lâm hay Cùng Gia Bang ngày thường, để khỏi bị người khám phá ra.

Tích Mộc đại sư nói:

– Phải đó!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ đã nghĩ ra mấy thứ, chẳng hiểu có dùng được không.

Trương Phương ngẩng đầu nhìn lên đã thấy rõ Cồn Long Vương Phủ nguy nga lộng lẫy, chỉ còn cách chừng hai ba mươi trượng. Bốn người thủng thỉnh bước đi do Tích Mộc đại sư dẫn đầu. Thân thể lão cao lớn che khuất hẳn người Thượng Quan Kỳ đi.

Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội này đem ám hiệu ra dặn mọi người.

Chàng theo dõi Đường Toàn lâu ngày, trí tuệ tiến bộ rất nhiều. Chàng nghĩ ra mấy ám hiệu rất đơn giản, ai trông thấy cũng nhận ra ngay.

Thượng Quan Kỳ vừa dặn xong thì bốn gã đến cổng ngoài Cồn Long Vương phủ. Tích Mộc đại sư là người giả mạo, vừa trông thấy hai bên tòa cổng đồ sộ có mười sáu gã vệ sĩ áo đen đứng sắp hàng, bất giác chột dạ dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ vội đi lên trước, bước qua bảy tám bụi đã toan đi thẳng

vào cổng. Mười sáu gã vệ sĩ áo đen sắp hàng hai bên thì tám gã cầm ngang binh đại đao, còn tám gã tay chống trường mâu.

Thượng Quan Kỳ bước tới bậc đá sau cùng, đột nhiên ánh hào quang lóe lên, bốn mũi xà mâu phóng ra. Tả Hữu Nhị Đồng cả kinh, toan băng mình nhảy lên, nhưng chợt trông thấy bốn mũi mâu phóng ra gần tới Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu về.

Thượng Quan Kỳ cũng một phen hú vía nghĩ thầm: “Nếu mình không giữ được bình tĩnh, đưa tay ra gạt thì đã lộ bản tướng rồi”. Chàng nhìn kỹ lại thì thấy sáu gã thị vệ áo đen, vẻ mặt trang nghiêm trầm trọng không lộ vẻ gì hết. Ít lâu nay, kiến văn Thượng Quan Kỳ cũng tăng lên rất nhiều, chàng coi mười sáu gã đại hán này tuy là những tay võ nghệ cao cường nhưng khi đã uống thuốc mê nên không đủ khả năng nhận biết ai là bạn, là thù? Họ chỉ nhận thù hay bạn theo một phương thức nhất định. Khốn nỗi Thượng Quan Kỳ không hiểu cách thức của họ thì làm thế nào để họ khỏi ra tay ngăn trở. Chàng đành giữ vẻ mặt trấn tĩnh tùm tùm từ từ đi vào.

o O o